

Dary Ducha svatého a charismata

Vojtěch Soudský OP, Amen

Třetí Božské osobě jsou přisuzovány zejména ty Boží úkony, které souvisejí s duchovním růstem jak jednotlivce, tak nějakého společenství - církve. "Církev, živé společenství v apoštolské víře, kterou předává, je tedy místem našeho poznání Ducha svatého:

- v Písmu, které inspiroval; - v tradici, jejímiž stále aktuálními svědky jsou církevní otcové;
- v učitelském úřadu církve, který doprovází svou pomocí;
- ve svátostné liturgii, v níž Duch svatý prostřednictvím jejich slov a jejich symbolů uvádí do společenství s Kristem;
- v modlitbě, v níž se za nás přimlouvá;
- v charizmatech a službách, jimiž je budována církev;
- v projevech apoštolského a misionářského života;
- ve svědectvích svatých, v němž církev projevuje svou svatost a pokračuje v díle spásy."

V teologické literatuře se rozlišovalo velmi pečlivě mezi působením Božím "pro dobro" jednotlivce - jeho posvěcováním a zdokonalováním, a "pro dobro" celku - od nejmenšího společenství, jako třeba rodiny, až po celou univerzální církev. Obojí je přisuzováno Duchu svatému. V případě jednotlivce a jeho zdokonalování mají své nezastupitelné místo dary Ducha svatého, zatímco jde-li o společenství, mluvíme o charizmatech. Pro orientaci v našem náboženském životě je velmi důležité si uvědomovat tento rozdíl, který se netýká tolik "projevů", ale především našeho užívání těchto darů. Zde bych chtěl proto poukázat na roli darů Ducha svatého v našem duchovním životě a porovnat tento význam s úlohou charismat, která mají bezesporu téhož Původce.

Dary Ducha svatého

"Jsou to trvalé dispozice, které příznivě uzpůsobují člověka, aby byl ochoten jednat podle hnutí Ducha svatého". Samotné vlité ctnosti - tedy trvalá a pevná dispozice konat dobro v nadpřirozené oblasti našeho života - nestačí. Dosažení nadpřirozeného cíle vyžaduje "komunikaci", naladěnost na správnou frekvenci, anténu schopnou příjmu signálu - prostě vnímavost vůči vnuknutím Božím, týkajícím se jednotlivých, často náročných a neopakovatelných (což ovšem neznamená, že řídkých a výjimečných) situací. Tato schopnost není naše, ale v nás, říkáme někdy dokonce, že je to přítomnost Ducha svatého v nás. "Je sedm darů Ducha svatého; jsou to: moudrost, rozum, rada, síla, umění, zbožnost a bázeň Boží... Doplnují a přivádějí k dokonalosti ctnosti těch, kteří je přijímají. Činí věřící ochotnými pohotově poslechnout božských vnuknutí".

Dary Ducha svatého se tedy týkají "vnímavosti" vůči Božím vnuknutím, jsou nabízeny každému pokřtěnému člověku a jsou závislé na tom, zda je nebo není člověk v milosti posvěcující. Ziskáváme je a obnovujeme přijímáním svátostí (křest, biřmování, svátost smíření), rozmnožujeme jejich účinnost prosbami a především věrným nasloucháním Božích vnuknutí a jejich uskutečňováním. Jak vynikajícím způsobem ukazuje Jacques Philippe ve své knížce "Ve škole Ducha svatého", právě

ZVONĚ

užíváním těchto darů dosahujeme toho, že Bůh neustále a velmi intenzivně rozmnožuje jejich účinnost a tím dochází k tolik potřebnému růstu našeho duchovního života i s jeho projevy v přirozené sféře.

Zde musíme dodat, že zatímco dary Ducha svatého nejsou (většinou) přímo pozorovatelné zevně (okolím), jejich plody pozorovatelné jsou. Jde o "lásku, radost, pokoj, trpělivost, shovívavost, vlídnost, dobrotu, mírnost, věrnost, tichost, zdrženlivost a čistotu". Rovněž tak absence těchto vlastností může být signálem, že naše spolupráce s dary Ducha svatého může být a měla by být lepší.

Charizmata

Oproti tomu "charizmata, ať mimořádná, nebo prostá a skromná, jsou milosti Ducha svatého, které přímo nebo nepřímo slouží užítku církve a jsou zaměřeny k jejímu budování." Jsou to tedy dary určené dobru společenství skrze jednotlivce. Mělo by to tedy být společenství, kdo o charizmata prosí, kdo za ně děkuje, kdo s nimi spolupracuje, kdo jejich účinností touto spoluprací rozmnožuje, nikoliv jednotlivce. Zdá se to zřejmé, ale nesmíme zapomínat, že jsme dětmi doby (a nikoliv krátké), ve které je všeobecně kladen důraz na úspěšnost, konkrétní měřitelnou užitečnost (co mléko nedává, do chléva nepustit). Tento způsob myšlení se nutně projevuje (bohužel) i v našem náboženském smýšlení, takže se nám jeví právě charizmata jako jakási legitimace kvality naší zbožnosti a někdy dokonce dokladem naší svatosti, přestože prakticky všichni autoři zdůrazňují nezávislost charizmat na svatosti obdarovaného jedince. Právě zde se musíme bránit tlaku naší doby s požadavky na to, aby se člověk "prosadil", aby "obstál v konkurenci", "aby podal výkon odpovídající námaze". Dar pro společenství není dáván pouze skrze jediného člena, je složitou, Bohem režírovanou kombinací příspěvků více lidí, a ne nutně každý musí mít charakter "oslavující" svého nositele. Též ono "dobro celku" nemusí být okamžitě všem patrné, jak jsme toho svědky například u sv. Vojtěcha, nebo nemusí být vůbec lidmi rozpoznatelné. Odvrácení zlého, které by nastalo, kdyby ..., ale díky nějakému člověku vůbec nenastane, nezaregistruje nikdy nikdo a zůstává jen Božím tajemstvím. Navíc ten, skrze něhož Bůh svá charizmata dává, nemusí být ani zdaleka "úspěšný", jak je vidět například u proroka Jeremiáše, ne-li u všech proroků. Není to jedinec, ale společenství, ať už malé - modlitební skupiny, farnosti, řeholní komunity, rodiny, nebo větší - farnosti, diecéze, světová hnutí nebo celá církev, kdo potřebují ke svému "životu" charizmaty obdarované jednotlivce. Proto je na nich, aby děkovala, prosila. Dokonce není vlastně tolik důležité, kdo bude tím obdarovaným jedincem. To je již zcela v Boží kompetenci. Ovšem s jistým velmi důležitým upřesněním:

Typickými charizmaty potřebnými k životu společenství jsou ta, která jsou potřebná k výkonu nějakého úřadu v církvi. Jde zejména o úřady biskupa, faráře, představeného (i laického), zpovědníka, ale i diakona, akolyty a lektora, nebo charitativního pracovníka, případně organizátora a pod. Všechny tyto úřady, bez ohledu na vazbu na svěcení, jsou k dobru společenství a potažmo i celé církve. Je-li tedy někdo legitimně pověřen nějakým takovým úřadem, lze předpokládat, že Bůh ho bude chtít potřebným charizmatem obdařit. To ovšem nezabavuje příslušné společenství povinností o tyto dary pro "svého" jedince prosit, za ně děkovat a s nimi spolupracovat. Ano, nespletl jsem se, společenství spolupracuje s charizmaty "svého" představeného, nikoliv pouze on. Jde mi zde o zdůraznění jedné skutečnosti, která bývá zejména u charizmat spojených s úřady trestuhodně opomíjena - zodpovědnost společenství. Prakticky všichni autoři pojednávající o charizmatech se shodují v tom, že dominantní "vlastností" společenství prosícího o charizma je jednota všech. Tedy společenství musí jednotně prosit, děkovat a užívat charizmat, která k jeho dobru dává Bůh

jednotlivcům. Každý člen společenství tedy může poškodit celé společenství, pokud této jednotě vzdoruje, každý jednatel nese plnou zodpovědnost za absenci charizmat, pokud úmyslně brání jednotě prosby za představeného. To se týká nejen řeholních komunit nebo vyšších celků, ale i diecéze a jejího biskupa, to se týká i celé církve a jejího papeže. Je zvláštní, jak snadno odhalujeme nedostatek charizmat u našich představených a jak málo se cítíme za něj zodpovědní.

Jiným typickým příkladem charizmat v církvi jsou ta, která byla dána (mnohdy jako Boží iniciativa, aniž by kdo prosil) v rámci Božího zjevení - například prorocká charizmata starozákonních proroků nebo inspirace svatopiscům. I zde je společenství církve povinováno spoluprací s účinky těchto charizmat, děkováním za dar Bible, učitelského úřadu církve. Nahlížíme-li to z této strany, vidíme, že nejde o otročskou poslušnost, vynucenou církevním zákoníkem, ale o prostou vděčnost společenství a každého jeho členu za charizma udělené Duchem svatým některým jednotlivcům pro dobro celku.

Vztah darů a charizmat v našem životě

Dary Ducha svatého jsou nabízeny každému pokřtěnému člověku a on je potřebuje ke své spáse. Slouží k jeho posvěcení. Církevní učitelé vždy zdůrazňovali velikou potřebu úsilí o dokonalost, a to nejen s ohledem na "individuální" spásu, ale i vzhledem k posvěcení celku. To, že dnešní doba více zdůrazňuje charizmata a to, že nejsou vázána na svatost obdarovaného, nesmí vést k rezignaci na vlastní posvěcení. Toto posvěcení není pasivním něco přijímajícím "nicneděláním", ale naopak velmi živým, neustále pozorným vnímáním a uskutečňováním Boží vůle vlastně v každém okamžiku našeho života. Nesmíme však ono slovíčko "uskutečňování" chápat jako "činnost", ale spíše jako "stávání se nějakým", nebo lépe "někým" - totiž sám sebou. Z toho teprve může vycházet a také vychází nějaká činnost. A zase nejde tolik o dokonalost výsledků této činnosti, ale o to, abychom ji vykonali my, a to z těch nejsprávnějších důvodů - jako vůli Boží. Kdyby šlo výhradně o výsledky, nejsnadněji by jich Bůh dosáhl, kdyby si "to udělal sám". Ale zjevně nejen dnes, ale v celých dějinách spásy, chce, aby jeho vůli naplňovali lidé. Někdy, kdy jde více o dobro celku, nám dává zvláštní dary - charizmata, která k tomuto dobru vedou. Mé osobní zaměření - prosby, chvály, díkůčinění - by tedy mělo především směřovat ke skutečné zbožnosti - tedy k nejtěsnějšímu vztahu s Bohem - a tedy na dary Ducha svatého. Pak budu i mnohem lépe disponován být dobrým nástrojem jeho vůle a charizmata, která skrze mne slouží celku, budou sloužit i mně osobně, mému dalšímu růstu ve svatosti, mému posvěcení. K osobní svatosti patří i zájem o dobro celku, ochota podílet se tomuto zájmu a podílet se na jednotě, která umožňuje celku vyprosít a rozmnožovat charizmata, potřebná pro jeho "život". Zde je prostor pro zodpovědnost každého, i moji.

MATKO NEJČISTĚJŠÍ!

Když Boží zvonáři ti dali tón,
ty, již cítí církev hyperdulií,
znít počalas nad stříbrojasný zvon,
jež zde kdy ulili či ulijí.

Ty nejvonnější z Božích lilií
a nejmocnější - vždyť je s tebou On,
který zná duši mou a sílí ji,
by v dům ji nesklál zlý či světský shon-

ty nejvěrnější, kterás muže
pro lásku k Bohu nepoznala,
v moc Nejvyššího vzatá růže,
jež Syna svého jsi nám dala,
nad hříchem vítězná, ó Matko ty,
mně vypros u Boha ctnost čistoty!

Prof. Z. Rutar 24.2. 1954 ze sbírky: Magnificat

Jednou z nejdůležitějších událostí v církvi v České Republice v současné době je plenární sněm katolické církve. Přinášíme proto dekret biskupů k zahájení tohoto procesu obnovy církve u nás

Úvod

Plenární sněm je sněmem všech římskokatolických diecézí a řeckokatolického exarchátu na území České biskupské konference. Jeho smyslem je, aby bylo dobře postaráno o obnovu života církve. Plenární sněm se řídí příslušnými kanonickými předpisy.

Sněm má pravomoc uspořádat vše, co je potřebné a vhodné pro vzrůst víry, pro společné řízení pastorační činnosti, pro obnovu a prohloubení křesťanského života a obecné církevní kázně.

Obnovené vědomí zodpovědnosti i za misijní poslání církve, svěřené biskupům samotným Kristem, ať nás vede k radostné službě druhým a Duch Boží, vlévající Božskou lásku do srdce věřících, ať způsobí, že zmrtvýchvstalý Kristus přítomný uprostřed své církve, prostředník mezi Bohem a lidmi, bude uskutečňovat své dílo spásy ve světě (*srv. Sk 5-7, dále SC 5-6*).

Sněmovní proces

Aby naše církev mohla splnit tento náročný úkol, musí se na něj důkladně připravit. Musí si být vědoma toho, že příprava a průběh sněmu bude procesem dlouhodobým, mnohaletou systematickou

a odvážnou prací všech, kteří se chtějí zúčastnit na obnově naší církve a přejí si její dobro. Při této práci bude nutné se hlouběji a upřímněji vcítit do našich dějin a současnosti.

Sněmovní proces bude proto potřeba chápat jako sebeléčbu naší církve, kde bude záležet jak na přesném a zodpovědném rozboru jejích dějin a současnosti, tak i na volbě a uskutečnění účinné léčby. Tento postup musí být trvalý a nezvratný.

Proto bude zapotřebí položit důraz na přípravu a zrání sněmovního procesu. Věřící a společnost musí být seznámeni se smyslem sněmu a sněmovního procesu, aby ho mohli přijmout za vlastní.

V přípravném procesu sebezpytování je třeba umět si klást otázky. Na nich bude také záležet úspěšnost sněmovního procesu. Budeme si klást mimo jiné otázky: „Co nás v církvi netěší?“ a „Co nás v církvi naplňuje radostí?“ Nebudeme se ptát pouze po potřebách, ale také po impulsích a návrzích na řešení problémů. Při tomto hledání bude třeba rozlišovat mezi aktuálními a dlouhodobými záležitostmi. Avšak na všechny je třeba hledat odpověď a nevyhýbat se nepříjemným otázkám. Při hledání je také třeba stále znovu objevovat stará a nová krystalizační centra víry a zkoumat zkušenosti i jiných církví.

V průběhu sněmovního procesu je proto třeba zaručit svobodné vyjádření se k tomu, co souvisí s blahem církve (*dekret Apostolského stolce 771/96/RS*). Toky informací musí vést už v přípravě sněmu k oživení církve a duchovní dimenze společnosti.

Spektrum úkolů je proto třeba řešit co možná největším shromážděním podnětů od věřících i celé společnosti a systematicky je analyzovat. V naší odpovědi si musíme ujasnit, koho oslovujeme. Veřejnost by měla být sněmovním procesem pozitivně motivována ke zvýšení zájmu o život církve a ke změně smýšlení společnosti o církvi. Odpověď sněmu musí být proto stručná, jasná a odvážná a zejména věrohodná a přesvědčující. Schválené dokumenty se stanou základem dalšího života církve a jejího přínosu pro společnost.

Celý sněmovní proces musí být doprovázen a podporován duchovní přípravou a modlitbami věřících, neboť jsme si velmi dobře vědomi mezi našich lidských sil a poznání.

Příprava sněmu

Aby sněm dosáhl svého vytčeného cíle, tj. nejen vytváření řady dokumentů, nýbrž obnovení celé církve podle výše stanovené metody, bude zapotřebí, aby sněmovní proces byl rozložen do formační, přípravné, sněmovní a závěrečné fáze.

Ve formační fázi, zahájené naším dekretem, dojde k průzkumné a formační činnosti věřících i celé společnosti, kterou chceme hledat a dávat odpověď na otázku, co je to sněm, motivovat věřící a veřejnost ke spolupráci prostřednictvím různých formačních setkání a formovat sněmovní kroužky. Úspěšně již proběhlo setkání laických teologů a vybraných osobností. Další setkání se plánuje s diecézními kněžími, řeholníky i angažovanými laiky. Vedle toho se bude formovat příslušná církevní struktura přípravné komise, která bude zajišťovat přípravu sněmu a připravovat jeho průběh.

V přípravné fázi, která bude zahájena plněním úkolů přípravné komise, dojde k průzkumům, rozborům, diskusím jak ve sněmovních kroužcích, tak na veřejnosti v médiích a k vlastní přípravě sněmovních předloh odbornými komisemi a experty. Přípravná komise bude rozdělena na sekce, které budou řídit jednotlivé procesy přípravy. Tématická sekce bude v odborných komisích a s

experty zpracovávat koncilní a pokoncilní učení církve. Analytická sekce bude v týmech zpracovávat průzkumy a rozборы mezi věřícími a veřejností, které budou podkladem pro zpracování a stanovení předností projednávání předloh. Pastorální sekce se bude věnovat organizování sněmovních kroužků. Informační sekce bude usměrňovat zveřejňování sněmovního procesu a rozvíjet styk s veřejností. Duchovní sekce bude pečovat o duchovní rozměr sněmovního procesu a organizaci modliteb za jeho zdar. Organizační sekce bude zajišťovat přípravu sněmu. K tomu bude vydán ČBK jednací řád a plán přípravy a průběhu plenárního sněmu.

Průběh sněmu

Sněmovní fáze (*kán. 441–446 CIC*) bude zahájena ČBK po stanovení jednacího řádu, dostatečné přípravě a zajištění průběhu svoláním plenárního zasedání, na němž budou projednávány připravené předlohy a další náležitosti stanovené ČBK. Odborné sněmovní komise budou do těchto předloh zapracovávat usnesení sněmovních zasedání, výsledky diskusí ve sněmovních kroužcích. V případě potřeby bude vydáván zvláštní sněmovní věstník.

Ve smyslu kanonického práva (*kán. 443 CIC*), jednacího řádu a stanov sněmu jsou členy sněmu biskupové s hlasem rozhodujícím, generální a biskupští vikáři, děkani teologických fakult, rektori kněžských seminářů, vyšší řeholní představení a zástupci kněží a laiků s hlasem poradním. Na sněm budou pozváni i hosté z jiných církví a zástupci vědeckého, politického a kulturního světa. Všichni zvaní se budou moci vyslovovat k předlohám. Plenární zasedání se budou konat na různých významných místech naší republiky, kde se budou projednávat a schvalovat předlohy.

Závěr sněmu

Usnesení budou vyhlášena sněmem po přezkoumání Apoštolským stolcem. Po splnění úkolu sněmu rozhodne ČBK o jeho skončení.

Na Velehradě o slavnosti sv. Cyrila a Metoděje 5.7.1997

Mariánská pouť v Praze

První květnovou sobotu připutovali do Prahy poutníci z Čech a Moravy. Připojili se k Pražanům, aby si připomněli 80. výročí stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze.

Pouť začala v 10.00 hodin slavnou mší svatou v klášteře premonstrátů na Strahově, kterou celebroidal opat Michael Josef Pojezdny. Ve své homilii připomněl roli Panny Marie v našem životě, roli mocné přímlyvkyně u Boha a láskyplné Matky. Zmínil se rovněž o úsilí o obnovení strženého Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí.

Po mši svaté si poutníci prohlédli výstavu, kterou ve spolupráci s řádem premonstrátů pořádá Společnost pro obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Výstava je umístěna v prostorách strahovského kláštera a bude otevřena až do 30. června 1998. Na výstavě zaujal všechny nově zhotovený model sloupu, obraz Panny Marie rynecké, první odlitek sochy Panny Marie, zhotovený pod vedením akademického sochaře Jana Bradny ve štukatérské dílně pana Líbala z forem pořízených dle originálních fragmentů sloupu z pražského lapidária.

Po shlédnutí výstavy vyšel z baziliky Panny Marie na Strahově průvod několika stovek poutníků k soše Panny Marie z exilu, daru našich krajanů osvobozené vlasti. Po loretánské litanii a krátké promluvě se vydal průvod poutníků do sluncem zalité Prahy. Trasa vedla rozkvetlými stráněmi do kostela sv. Karla Boromejského pod Petřínem. Další zastávka byla u pražského Jezulátka u Panny

Marie Vítězné. Poté průvod poutníků navštívil kostel Panny Marie pod řetězem řádu Maltézských rytířů. Pak pod vlajicemi korouhvemi Panny Marie, svatého Václava a svatého Vojtěcha prošel průvod za zpěvu mariánských písní po Karlově mostě do kostela svatého Františka křížovníků s červenou hvězdou. Královskou cestou pak došli poutníci na Staroměstské náměstí, kde se shromáždili u základního kamene Mariánského sloupu, posvěceného v roce 1993. Po společné modlitbě a zpěvu mariánských písní vyzvali zástupci Společnosti k podpoře jejich úsilí o obnovu sloupu modlitbou, finančními dary nebo aktivním podílem na činnosti Společnosti. Vyzvali věřící a farní společenství ke konání poutí do Prahy v roce 80. výročí stržení sloupu, spojených s návštěvou výstavy na Strahově.

Pouť byla zakončena adorací před vystavenou Nejsvětější svátostí u Panny Marie před Týnem a závěrečným požehnáním. Pouť pořádá každoročně o první sobotě v měsíci květnu Národní rada sekulárního františkánského řádu, v novodobé historii již po sedmé.

-pk- Světlo 15/98

U nebeské brány

Pan Vomáčka zaklepe na nebeskou bránu. "Tak pojd'te, pane Vomáčka, podíváme se, jestli sem patříte," otevírá svatý Petr, listující ve své tlusté knize. "Vomáček, Vomáček, aha, Vomáčka, už vás mám. Pomáhal jste starým lidem, nelhal... Ale moment, co tady ty krádeže v obchodě?" zvedne obočí sv. Petr. Pan Vomáčka se zadívá upřeně Petrovi do očí a pak třikrát zakokrhá: "Kykirikíí, kikirikíí, kykirikíí...!" Sv. Petr se zarazí a rychle ho okřikne: "No, tak nerepejte. Jste přijat."

(z časopisu AD 96/7)

Úmysly mši sv. sloužených do uzávěrky Zvonu

26dubna	za krajaňskou rodinu	
28dubna	za našeho duchovního pastýře P. Aloise Vyoralu SDB	<i>rodina Krupkova</i>
29dubna	za zemřelého P. Aloise Vyoralu	<i>rodina Králova</i>
1květen	za zemřelého Roberta Horáka, Boženu Snižek, Járu Kohouta, Ludovíta Hope, Vladimíra Korce, Láďu Nováka	<i>kroužek milovníků hudby a poesie</i>
3květen	za zemřelé z rodiny Vírovy a Kralevičovy	<i>Kralevičovi</i>
4květen	za rodinu Širokou a Královu	<i>rodina Králova</i>
8května	za paní Jolanku Beharkovu	<i>rodina Krupkova</i>
10květen	za žívou a zemřelou rodinu Adamcových	<i>Alena Adamcová</i>
12května	za zemřelého Františka Okénku	<i>Anežka Bučková s rodinou</i>
17květen	za zemřelou Annu Poláškovu a rodinu Křenčíkovu	<i>manželé Křenčíkovi</i>

Nedělní mše sv. na příští období:

24květen	za zemřelého Václava Jelínka	<i>rodina Jelínkova</i>
31květen	za zemřelou Věru Lehmovu	<i>dcera Gabriela Lehmová</i>
7červen	zatím volná	
14červen	za Mikuláše Olekšáka a žívou rodinu	<i>pí Olekšáková</i>

Blahopřejeme:

David Zeman 12.května, Jana Fojtíková 18. května, Marta Pope 6. června, Ing. Arch Karel Zedníček 6. června,

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

Hana Stránská NY, Jiřina Ryšavá NY, rodina Beharkova NY, Jan Renner NY, Bláhovi NY, Královi NY, Vladimír Kabeš MD, George a Jana Planner CA

Důležité upozornění:

V neděli 31. května bude obvyklá krajanská mše v Astorii sloužena o hodinu později, tedy v 11.30

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10:30 ráno, v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši sv.

Po bohoslužbách následuje setkání u kávy, čaje a většinou i pečiva.

Slovenská mše sv. každou neděli v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

Adresa českého kněze: P. Jindřich Kotvrda, PO Box 387, Roslyn NY 11 576

Tel: (516) 621 2222 Fax: (516) 621 7892 Email: jindra@webspan.net

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO. 54

ROSLYN NY 11576
PO BOX 387

ST. MARY'S

ZVON